

Des del carrer

JESÚS GARCÍA, PERIODISTA I AUTOR DE «MEDJUGORJE»

«A Medjugorje vaig viure una nova Pentecosta»

Samuel Gutiérrez

Un ampli reportatge sobre el fenomen de Medjugorje va canviar completament la vida del periodista Jesús García. El que va començar com un simple encàrrec professional va esdevenir una experiència interior profunda. Medjugorje és avui per a Jesús García l'epicentre d'un fenomen únic en la història de l'Església. Les suposades aparicions de la Mare de Déu a un grup de joves vidents —encara en estudi per part del Vaticà— han convertit aquest petit llogarret de Bòsnia i Hercegovina en un lloc insòlit dels Balcans on la vida sacramental i de pregària es desborden en abundància. En l'afany per contagiar aquesta experiència irreplicable, García ha publicat «Medjugorje» (Ed. LibrosLibres), presentat fa uns mesos.

Com s'ha gestat aquest llibre?

El meu primer contacte amb Medjugorje va tenir lloc fa tres anys quan jo treballava per al setmanari *Alba*. Hi havia certa inquietud i interès entre els lectors del setmanari que trucaven per preguntar sobre unes suposades aparicions de la Mare de Déu que tenien lloc en un petit llogarret de Bòsnia i Hercegovina i que al diari ningú no coneixia. Vam ser enviats allà dos periodistes i vaig descobrir allò que tot reporter desitja trobar-se a la vida: bones històries. Ens vam trobar amb un fenomen que és epicentre d'històries increïbles de conversió, de fe, de gent adulta de tots els racons del món que viu una experiència personal molt intensa que els fa canviar de vida. Això és un cosa molt difícil de trobar.

M'imagino que en el món periodístic no deu estar gaire ben vist escriure sobre suposades aparicions marianes...

Entenc que és una història molt difícil de creure. De fet, ni al meu



company ni a mi no ens convenia excessivament abans d'anar-hi. Vam viatjar fins a Medjugorje força escèptics, amb una certa distància i, tot i això, un cop allà, vam viure una experiència humana i espiritual com mai abans no l'havíem viscuda. I ens vam preguntar: «Si en el seu dia Déu va voler encarnar-se en un nadó nascut en un poblet de l'última província de l'Imperi romà, per què no permetria que la Mare de Déu s'aparegués durant 30 anys en un llogarret de Iugoslàvia?» Déu és el Senyor de la Història! A Medjugorje vaig tenir per primer cop consciència que Déu existia i que actuava en la vida de les persones i en la meua pròpia vida. Això em va introduir en un fenomen que avui amara tot el meu ésser i que ha desembocat en aquest llibre.

Hi ha, doncs, un abans i un

després de Medjugorje en la seva vida?

Sens dubte. Allà vaig viure una nova Pentecosta i no vaig tornar sent el mateix. Abans d'anar a Medjugorje, tenia tots els coneixements necessaris per ser un catòlic de diumenge i escriure articles en un diari catòlic, però això no era més que una mena de vitrina plena d'ornaments inanimats. A Medjugorje tots els ornaments d'aquella vitrina van cobrar vida. La fe era una cosa que jo tenia al cap i, després d'aquella experiència, va baixar al cor. Es va produir una trobada personal entre Jesús García i la Mare de Déu i això és el que ara miro de transmetre.

Això vol dir que vostè també va veure la Mare de Déu?

No, en absolut! Jo no sé si allà s'apareix la Mare de Déu perquè jo no l'he vista.

Si l'hagués vista l'hauria entrevistada i li hauria fet una fotografia. Però després d'haver-hi estat molts cops, d'haver entrevistat els suposats vidents i el sacerdot que porten el santuari, només puc dir que tinc la sensació que el testimoni dels nois que diuen que la veuen és veritable. És l'explicació més lògica a tot el que es deriva del fenomen de Medjugorje, que és increïble. Els fruits són absolutament sorprenents i contundents. El que més m'ha cridat l'atenció de Medjugorje no són els suposats fenòmens extraordinaris, sinó les coses que no es veuen: les conversions, les transformacions en el cor de la gent que viatja fins allà des de tots els racons del planeta, les vocacions suscidades, els milers de persones que s'hi confessen cada dia... Això no es veu enlloc de la terra!

Rauxa

El simbolisme del calendari

Des dels primers segles del cristianisme l'Església ha tingut una especial cura d'establir un calendari de festes religioses que fos litúrgicament coherent i que marqués el curs de l'any. Així, la data que ocupen les diferents celebracions no és pas aleatòria, sinó que està carregada de significat i simbolisme.

Fixem-nos, si no, en les festivitats dels dos sants Joans; el Baptista, que és qui prepara i anuncia la vinguda de Crist, se celebra el 24 de juny, coincidint amb el solstici d'estiu i amb la primera meitat de l'any; d'altra banda tenim sant Joan Evangelista, que ve després de Jesús i

és autor del darrer llibre de la Bíblia, l'Apocalipsi, que explica el judici final. La seva festa cau el 27 de desembre, que és molt pròxima al solstici d'hivern i pràcticament tanca l'any. El simbolisme és prou manifest. Podríem trobar encara més correspondències entre altres festivitats de sants o entre dates tan assenyalades com ara Nadal i Pasqua. En tot cas, el calendari litúrgic no és gratuït, sinó fruit d'una voluntat expressa de manifestar fins i tot en la tria de les dates el sentit profund de cada festa. Els cristians estem convidats, doncs, a descobrir la bellesa i l'equilibri del calendari litúrgic.

Eduard Brufau



Pensant-ho millor

Francesc Malgosa Riera
Prevere, poeta i escriptor



DIÀLEGS ÍNTIMS (3)

...amb Déu

Per a mi, en aquests apunts confidencials, parlar del diàleg íntim entre la persona i Déu, més que formular una tesi elaborada sistemàticament a partir d'uns pressupòsits intel·lectuals o científics, és expressar un real i pregon desig de tota persona, recolzat, amb fonament, en un inefable fet «experiencial».

En la realitat global que ens envolta —còsmica, humana, artística, tècnica—, res és Déu; però d'una manera transcendent i immanent alhora, amorosa i inefable, Déu és en tot. En la meua vellesa res no em reconforta tant com creure i esperar que el meu jo, el meu esperit i la munió de les meves vivències i experiències són, s'esdevenen, en l'àmbit diví que embolcalla el meu viure; i res em portaria a una tristesa tan radical com pensar que el meu diàleg amb Déu són paraules al vent.

Quan, seguint les pistes dels savis i entesos en les ciències filosòfiques i teològiques, intentem feixugament assolir per la via del coneixement intel·lectual i abstracte si Déu existeix, qui és Déu per a l'home i qui és l'home per a Déu, fins allà on som capaços de conceptualitzar d'alguna manera la idea de la realitat de Déu, arribem a la conclusió que aquesta ultrapassa incommensurablement les capacitats d'aprehensió i de comprensió. A mi em sembla que en la reflexió intel·lectual sobre la fe és molt convenient constatar, i això ho experimentem en la vida constantment, que el cap no pensa independentment del cor; que les idees coneixen una comunió amb les emocions, i que la persona sap, coneix, estima i viu a través d'aquest coneixement racional i experiencial la realitat global en què està immers. Quan em pregunto sincerament si al llarg dels meus anys la meua reflexió interior en la solitud i en el silenci, o en moments de torbació, de lluita amb mi mateix, de cruïlla de camins, ha estat o no un diàleg íntim amb Déu, em vénen les llàgrimes als ulls, perquè no ho sé. Dubto si he estat i estic prou amatent quan Déu ve, truca, em crida, em parla, per dir-li: «Parleu, us escolto, us estimo.»

Els diàlegs íntims amb Déu que recordo amb més goig són els de la meua primera adolescència, quan la meua vida era un rierol d'aigua clara. Després, però, quan la vida esclatà com una realitat sotmesa a les opcions de la meua llibertat, el camí es féu rocallós i sorgien els miratges aquí i allà com per art d'encantament. Tot amb tot, el diàleg amb Déu ha estat una constant en la meua vida. Potser alguna vegada he volgut fugir-ne, però Ell sempre m'ha atrapat. Dialogar amb Déu és com festejar. És la trobada en l'amor de dues llibertats, de dues vides. Seure plegats, sense presses, i, confidencialment fer-lo sabedor dels secrets més amagats del nostre jo.

La força de l'esperit que els justos de tots els temps han trobat en el diàleg íntim amb Déu és una de les proves més febaents de la seva existència.